

samme job eller i samme branche. Sådan er det jo heller ikke mere. Det mener jeg vi skal prøve at kigge på på en god og en fornuftig måde, og det vil vi gerne gøre.

Inden for hjemmehjælpsområdet tror jeg, at vi nu skal sige, at vi skal forene socialministerens arbejde med retssikkerheden, med at få en i højere grad værdibaseret ledelse i vores ældresektor. Væk med stregkoderne og ind med værdibaseret ledelse, men inden for nogenlunde fornuftige og anstændige økonomiske rammer. Det tror jeg godt, vi kan nå på en god og på en rigtig måde.

Til fru Elisabeth Arnold: Tak for tænksomt ræsonnement, som kun overbeviser i sin stringens og også i sin følsomhed. Også fru Elisabeth Arnolds omtale af frihedsrettighederne synes jeg var rigtig.

Fru Elisabeth Arnold sagde også en anden ting. Hun sagde: Man må jo gøre sig fuldstændig klart, at presset omkring flygtninge/indvandrere, tilstrømningen til Europa kan man ikke fjerne ved lovgivning. Det kan man fjerne ved et løft i de lande, flygtninge/indvandrere kommer fra. Det kan man fjerne ved et globalt, europæisk og solidarisk samarbejde. Det er jo sandt, og det er det, vi skal gøre.

Fru Elisabeth Arnold understregede også, at det ikke er første gang, vi hjælper i nærområderne. Kosovo er det centrale eksempel.

Jeg var også glad for fru Elisabeth Arnolds i virkeligheden åbenhed over for at løse de kritiske punkter, som vi har set, at vi har i vores asyllovgivning i de senere uger og dage, at få bragt politi og asylmyndigheder tættere sammen, naturligvis med fuld respekt for de hensyn, der i øvrigt skal tages.

Hr. Keld Albrechtsen havde med vanlig varme og engagement et ganske klart og præcist svar til fru Pia Kjærsgaard, og jeg har absolut ikke noget at rette.

Hr. Frank Aaen havde en understregning af de kommende finanslovforhandlingens ambitionsniveau. Jeg tror på, at der kan findes forståelse også på det sociale område, på det beskæftigelsesmæssige område.

Hr. Jann Sjørnsen talte varmt og indtrængende om besindigheden og advarede mod udlændingelovgivningens retorik, understregede, at det, der reelt sker, er en tendens til at sammenkoble de to ting, som jeg også var inde på tidligere i mit indlæg her i aften, advarede imod, at der graves grøfter i befolkningen, opholdt sig meget

ved vores værdigrundlag og talte meget om vores kristne værdigrundlag.

Jeg kom til at tænke på Dostojevskijs roman »Brødrene Karamazov«, hvor der jo føres ganske intense, nattelange samtaler mellem Djævelen og en af brødrene. På et vist tidspunkt spørger jeg tror, det var Ivanov – efter at Djævelen havde glædet sig over alt det, der var lykkedes for ham igennem det 19. og i det 20. århundrede her på jorden – så Djævelen: Er du så tilfreds nu med alt det, du har opnået, alle de krige, du har set? Og Djævelen svarede: Ja, næsten. Jeg mangler sådan set kun én ting. Og han bliver spurgt, hvad det er, og så siger Djævelen: Det er medfølelsen. Hvis jeg får medfølelsen, så har jeg fået det hele.

Der vil jeg bare sige: Det skal han aldrig få. Jeg skal ikke blande religion ind i min tale lige nu, men billedlig talt er det i virkeligheden det, det handler om: den grundlæggende medfølelse, hvad enten vi nu placerer den i en religiøs ramme eller en humanistisk ramme eller begge dele. Den grundlæggende medfølelse rammer vi på et vist tidspunkt også i vores politiske debatter, og jeg følte lidt, den var her i aften med både den side, der ikke ser den, og den side, der instinktivt holder fast i den. Det gjorde hr. Jann Sjørnsen. Det er jeg glad for.

Hr. Hans-Pavia Rosing havde en række spørgsmål om samarbejde med Grønland, og jeg kan kun bekræfte et par ting:

For det første at vi har – og skal udvikle nu – et godt samarbejde om beredskabet i forbindelse med terrrorsamarbejdet. Jeg har sagt til hr. Jonathan Motzfeldt, landsstyreformanden, at det vil vi udvikle med et fast kontaktnet mellem det grønlandske hjemmestyre og den danske regering. Tak for opbakningen dertil.

Med hensyn til missilforsvaret, som både hr. Hans-Pavia Rosing og fru Ellen Kristensen var inde på, har jeg ikke meget at tilføje. Jeg tror, vi vil se en øget aktivitet på feltet, en øget afklaringsstempooprunding. Det mener jeg vi skal have for øje at deltage i. Jeg ved, der kommer besøg, og der er besøg i gang i Grønland, og det mener jeg vi skal være en aktiv afklaringspartner i.

Jeg vil også give tilsagn om fortsat stærk opdagethed af bæredygtighedsarbejdet i arktisk henseende og give håndslag på, at vi vil være synlige, og vi vil være til stede.

Fru Ellen Kristensen talte meget om Qaanaaq. Jeg har ikke så meget at tilføje, bortset fra at vi jo også må gøre os klart, at det er et grønlandsk